

SỐNG

để yêu thương!

Đã lâu lắm rồi, tôi mới có dịp xuống thăm Làng, dẫu rằng khoảng cách từ phòng trọ đến Làng cũng chẳng bao xa. Đường xuống Làng lầy lội sau trận mưa, chật vật lắm tôi mới có thể làm cho chiếc xe đạp dịch chuyển. Khi đến nơi, tôi đã thấy các em vừa chơi đùa ngoài sân, vừa như ngóng trông. Bước vào trong cánh cổng kia là thế giới của những em nhỏ chịu ảnh hưởng của chất độc diôxin, của những hình hài dị tật. Các em ùa ra đón chúng tôi, vòng tay nhỏ co quắp của các em ôm lấy chúng tôi, miệng em ú ớ những câu chào hỏi. Em nói không tròn tiếng nhưng tôi hiểu, đó là lời chào nồng nhiệt nhất, mừng vui nhất. Vòng tay của các em, ấm áp như đã từ lâu quen biết. Và tôi chợt nhận thấy, vòng tay ấy tình cảm và ấm áp biết chừng nào. Các em nhỏ lắm, được ôm trọn trong lòng chúng tôi. Bàn tay em nhỏ bé, gầy gò nắm chặt lấy tay tôi. Hy vọng hơi ấm của chúng tôi có thể sưởi ấm được cho em!

Hôm nay, các em sẽ được chúng tôi dạy tô màu. Những mảng màu, những hình khối.

Liệu rằng các em có biết được, những thứ đó chỉ có trong những câu chuyện cổ tích, có trong cái khuôn viên nhỏ bé nơi các em đang sống? Em hồn nhiên nói cho chúng tôi nghe về những câu chuyện cổ tích, từng nhân vật trong tường tượng của các em và liên tưởng đến hình khối mà em đang tô màu: nàng công chúa, chàng hoàng tử, những cung điện... các em ngây thơ, hồn nhiên sống trong thế giới của mình, nơi mà trong tâm trí của các em, chỉ có nụ cười và sự chăm sóc, sẻ chia.

Chúng tôi có mang theo máy ảnh. Các em rất thích chụp ảnh. Nhìn các em nghiêng mình, cười làm duyên, tôi không khỏi chạnh lòng, những con người lạnh lặn sống ngoài kia (thậm chí là cả tôi trước kia) sẽ nghĩ như thế nào khi nhìn thấy những hình hài dị tật ấy?

Em hỏi tôi: "Quê chị ở đâu?" Nghe câu trả lời của tôi, em vội kéo tay tôi, dẫn đến bên cạnh một em khác. "Bạn này cùng quê với chị!". Em tôi, những người không hề biết viết tên mình cho chính xác, lại có thể ghi nhớ trong đầu mình những thông tin về người xung quanh. Em vui mừng kể cho tôi nghe, tết này bố mẹ sẽ đón em về ăn tết. Em có biết không, bạn em đang buồn vì không biết bố mẹ mình là ai?

Đến giờ các em phải đi ăn cơm tối, phải ngừng chơi ở đây thôi, tiếc lắm. Em nhìn tôi, không muốn ngừng lại. Rồi em chạy lại, ôm tôi thật chặt. Ừ! Chị sẽ quay lại!

Tôi có thể dạy cho các em những con chữ, những hình khối, những mảng màu. Nhưng từ các em chúng tôi đã nhận ra thật nhiều điều. Và trên tất cả, có những điều mà không phải ai cũng có thể nhận ngay ra được: Sống để yêu thương!

Làng trẻ Hữu Nghị, 12/10/2008

>> HOA LỘC VÙNG
(SV HV Báo chí & Tuyên truyền)